

591.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 lipca 1923 r.

w sprawie dodatku funkcyjnego dla osób wojskowych zatrudnionych w pawilonach zakaźnych, w oddziałach i zakładach dla umysłowo chorych oraz w sprawie dodatku uzdrowiskowego.

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych

(Dz. U. R. P. № 106 poz. 699) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby wojskowe zatrudnione:

- 1) w szpitalach psychiatrycznych i epidemicznych oraz samodzielnych filjach dla umysłowych lub zakaźnych chorych szpitali ogólnych;
- 2) w oddziałach psychiatrycznych szpitali okręgowych i oddziałach zakaźnych szpitali okręgowych i rejonowych;
- 3) w kolumnach dezynfekcyjnych, pociągach dezynfekcyjno-kąpielowych, pociągach sanitarnych, stacjach ewakuacyjnych i wyładowniczych oraz w odwszalniach wojskowych;
- 4) w izbach przyjęć szpitali wojskowych oprócz uposażenia ustalonego w art. 2 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o uposażeniu osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699), pobierać będą dodatek funkcyjny w wysokości: a) oficerowie i szeregowi zawodowi 20% płacy podstawowej, b) szeregowi niezawodowi w wysokości każdorazowego pełnego żołdu.

§ 2. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, dodatek funkcyjny przyznany oficerom i szeregowym zawodowym zmieniać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

§ 3. Do określonego w sposób wskazany w § 2 dodatku funkcyjnego doliczać się będzie dodatki procentowe przyznawane każdorazowo do uposażenia osób wojskowych.

§ 4. Dodatek funkcyjny wypłacony będzie tylko przez czas służby rzeczywiście spędzonej w zakładach, szpitalach, wzgl. oddziałach wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia.

Z chwilą przeniesienia osoby wojskowej do innego zakładu, szpitala lub oddziału, wypłata dodatku będzie wstrzymana z ostatnim dniem odnośnego miesiąca kalendarzowego, względnie dekady.

§ 5. Osoba wojskowa, uprawniona do pobierania dodatku funkcyjnego, która z jakiegokolwiek powodu (np. choroby, podróży służbowej lub wyjątkowego urlopu) nie pełni faktycznie obowiązków służbowych dłużej niż przez sześć tygodni, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego względnie dekady prawo do pobierania dodatku funkcyjnego, aż do ponownego objęcia czynności, do których dodatek ten jest przywiązany.

§ 6. Przepisy i rozporządzenia sprzeczne z niniejszym tracą moc obowiązującą.

§ 7. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1922 r. o dodatku uzdrowiskowym (Dz. U. R. P. № 49 poz. 432) uzupełnionem rozporządzeniem z dnia 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 78 poz. 704) ma zastosowanie w całej rozciągłości również do osób wojskowych.

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wojskowych: *Szeptycki*

Minister Skarbu: *H. Linde*
